

---

poslední kapitola

Má studna

Hloubím studnu a nevím, co tam dole najdu. Možná nepředvídané překážky, možná spleť kořenů, ztracené vzpomínky.

Já však dál s důvěrou kopu studnu. S každou lopatou hlíny uvolňuji čisté a svěží vinění. Dýchám z plných plic.

Děkuji Ti za tu hlínu, za stromy, za malé virtuosy, kteří opěvují život pod nekonečným modrým nebem.

Děkuji za všechny světelné bytosti, které jsi mi poslal do cesty, aby mi pomohly stát se tím, čím jsem dnes.

Noc, to je den ve smutku na rtech času. Světlo, nahý den, úsvit stvoření.

Ještě stále prozkoumávám noc, sbírám její sílu, abych ji přivedla zpátky tam, kde začalo slovo. Dlouhá cesta odevzdání. Přejít ze smrti do života.

Zemřít, to neznamena zmizet, to znamená znovu se zrodit.

Ráda bych zemřela v radosti.

Pozemský život mě vystavil mnoha zkouškám. Také mi mnoho dal. Tolik lidského tepla, tolik úsměvů, pohledů a tváří.

Cítím, že můj život se naplnil. Chtěla bych vyjádřit tolik díky, že by pokryly celé nekonečné nebe.

Ráda bych odešla s láskou.